

בש"פ 994/19 - אלעמירסולמאן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 994/19

לפני:

כבוד השופט א' שטיין

המבקש:

אלעמירסולמאן

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה להעברת מקום דיון

בשם המבקש:

עו"ד אביטל גיל

החלטה

1. החלטתי זו ניתנת בעקבות התקלה עליה דווח בהחלטת השופט הבכיר א' אופיר מבית משפט השלום לתעבורה באר שבע, אשר ניתנה בגדרו של תת"ע 18-08-5001 ביום 13.7.2020.

2. כפישקבעתי בהחלטתי בבש"פ 6395/18 ויין. מדינת ישראל (12.9.2018) ובשורה ארוכה של החלטות שבאו בעקבותיה, ככלל, במשפטית עבודה אין מקום להעברת דיונים אשר מצריכים את עדותו של שוטרת עבודה. בכפוף לנסיבות חריגות של ממש, העברה כאמור תתאפשר לבקשת הנאשם רק כשהלה מצהיר כי בכוונתו להודות בעובדותיו של כתב האישום שהוגש נגדו ועל ידי כך לייתר את הצורך בהוכחות. כלל זה (להלן: כלל ויין) גובש על ידי בהתבסס על פסיקתו הקודמת של בית משפט זה, ומטרתו העיקרית היא למנוע פגיעה ביעילות עבודתם של שוטרי עבודה ושל בתי המשפט לתעבורה.

עמוד 1

3. המבקש דכאן הוא הנאשם בתיק תעבורה 5001-08-18 הנ"ל, אשר מכיל כתב אישום שהוגש תחילה לבית משפט השלום לתעבורה תל אביב-יפו. לפני כשנה וחצי, הניח המבקש על שולחני בקשה להעברת מקום דיון בתיק זה לבית משפט השלום לתעבורה בארשבע, הקרוב למקום מגוריו, כאשר הוא מציין כי הינו מודה במיוחד לו בכתב האישום. בקשתו נתקבלה בהתאם לכלל ויין, והדיון בתיק הועבר לבית משפט השלום לתעבורה בארשבע.
4. מהחלטת השופט א' אופיר עולה כי המבקש שינה כעת את טעמו ובדעתו לנהל הוכחות במקום להודות. למבקש, כמו לכל נאשם, נתונה הזכות לעמוד על חפותו ולנהל משפט, ואולם הזכות לבחירת בית המשפט שבו הוא יישפט איננה נתונה בידו. מקום השיפוט נקבע בחוק (ראו סעיף 6(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982), והעברת הדיון, לה זכה המבקש מכוחו של כלל ויין, היא בגדר חריג לכלל (ראו בש"פ 11637/04 מדינת ישראל נ' זוזיאשווילי, פ"דנט(4) 229 (2005); בש"פ 3064/07 מזרחי נ' מדינת ישראל (23.4.2007); בש"פ 1379/15 יהודאי נ' עיריית ירושלים (23.3.2015)). המבקש נהנה מחריג זה בזכות הצהרתו בדבר כוונתו להודות בכתב האישום, שאותה, כאמור, הוא אינו מתכוון לקיים.
5. נסיבות דומות - עד כדי זהות - נדונו בהחלטתה של הנשיאה ד' בינישבבש"פ 6778/10 חמאד נ' מדינת ישראל (10.2.2011) (להלן: עניין חמאד), שם נקבע כי בנסיבות אלה של חזרת הנאשם מהצהרתו על הכוונה להודות בעובדות האישום, אין מחזירים - ככלל - את הגלגל לאחור על ידי העברת הדיון לבית המשפט שממנו הוא הועבר. מהלך כזה איננו אמנם בגדר בלתי אפשרי - כעולה מהאמור בסעיף 78(ג) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, הכלל "לא יעבירו עוד" מגביל רק את בית המשפט שאליו הועבר הדיון ואיננו מונע הליך נוסף במסגרתו של סעיף 78(א) לחוק - אולם על פי רוב הוא איננו ראוי, באשר הוא פוגע, או עלול לפגוע, ביעילות עבודתם של בתי המשפט.
6. מטעמים אלה, סבורני כי בנסיבות שנוצרו - ובנסיבות דומות - יהא זה נכון לפעול בהתאם להחלטה אשר ניתנה בעניין חמאד ולהשאיר את הדיון בבית המשפט שאליו הוא הועבר בהתבסס (בין היתר) על הצהרת הנאשם על כוונתו להודות בכתב האישום.
7. לצד זאת, בית המשפט אשר דן בעניינו של הנאשם יהא חייב, בנסיבות כגון אלה, לשקול ולהחליט האם יהא זה נכון לחייב את הנאשם, בשל התקלה שגרם, בהוצאות המדינה בהתאם לאמור בתקנה 21 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, אשר קובעת כדלקמן: "... נדחה המועד המשפט בשלמעשה האומחדלשלבעלדין, רשאי בית המשפט אלא שהצדקה להלך, להטיל על בעל הדין שבעטייו נגרמה ההדחיה, הוצאות בפועל לטובת הצד שכנגד". לחלופין, במקרה של הרשעה, ישקול בית המשפט ויחליט האם מן הדין לחייב את הנאשם בהוצאות מכוח האמור בסעיף 79 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
8. הסמכות להטיל הוצאות כאמור ולקבוע את שיעורן נתונה בידה של הערכאה הדיונית, וזו תחליט בעניין כחוכמתה לאחר שקילתו.
9. הדיון בתת"ע 5001-08-18 יתקיים אפוא בבית משפט השלום לתעבורה בארשבע, כפי שנקבע בהחלטתי מיום 12.2.2019.

ניתנה היום, כ"ו באב התש"פ (16.8.2020).

ש ו פ ט
